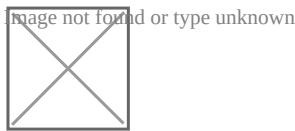

Η πανέμνοστη εορτή των Αγίων Θεοφανείων (Βασίλειος Π. Καυκόπουλος, δημοσιογράφος - λογοτέχνης - πρωτοψάλτης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Πανέμνοστη γιορτή τα Άγια Θεοφάνεια κι εμείς, ατυχείς υλικοί ποσαπαίρνηδες;

-Χρόνος - Αιωνιότητα - Θεός

Πολύ ευχάριστη, απ' όποια οπτική κι αν την εξετάσουμε (καλύτερα να την βιώσουμε), η μεγάλη γιορτή των Θεοφανείων μάς δίνει κάποια ιδιαίτερα μηνύματα, τα οποία επιθυμώ, Φίλες και Φίλοι μου να κοινωνήσω μαζί σας. Κυρίως, μας υπενθυμίζει την αξία -την διάσταση θά 'λεγα, καλύτερα- τής αιωνιότητος! Ακριβώς, διότι η Βάπτισμα τού Κυρίου Ιησού μάς εισάγει στον κόσμο τής αιώνιας απαρχής και για τούτο στον κόσμο και τον ...ά-χρονο και ατελεύτητο χρόνο τής λύτρωσης και τής αιώνιας σωτηρίας!

Φίλες και Φίλοι, ο χρόνος, είτε τον πάρουμε σαν κάτι αυτόνομο, είτε σαν την τέταρτη διάσταση τού χώρου ή τού κόσμου, είναι συνυφασμένος με την κίνηση και με την αλλαγή. **Η αιωνιότητα είναι το απόλυτο, άρα το αναλλοίωτο και το ακίνητο.** Είναι, δηλαδή, ό, τι βρίσκεται πέρα από κάθε κίνηση και κάθε αλλαγή. Ο χρόνος μπορεί κάλλιστα να' ναι μονάχα «κάτι». Η αιωνιότητα δεν μπορεί να' ναι μονάχα «κάτι». Αν υπάρχει, είναι το παν ή, σωστότερα, το καθεστώς τού παντός. Αν, όμως, η αιωνιότητα είναι το καθεστώς τού παντός, αυτό δεν σημαίνει διόλου ότι στον χρόνο δεν απομένει παρά να' ναι το καθεστώς τού μηδενός.

Ο Αριστοτέλης, που αγαπούσε τούς ορισμούς, αρκέσθηκε να μάς πει για τον χρόνο όσα τού ήταν χρήσιμα για να ορίσει την έννοιά του (*Φυσικής Ακροάσεως Δ'*). Ο Πλωτίνος κινούμενος σε άλλη βάση και αποκρούοντας τον Αριστοτέλη, μπαίνει σ' έναν μαθηματικό - αριθμητικό συλλογισμό περί τού χρόνου. Ο Πλάτων, στον *Τίμαιο*, προσπαθεί να μάς δείξει ότι ο ουρανός, ο φυσικός κόσμος, είναι θεμελιωμένος επάνω σε αριθμητικές σχέσεις. Και ο ιερός Αυγουστίνος, στο δωδέκατο βιβλίου τού έργου του *Η Πολιτεία τού Θεού*, επαινεί τον Πλάτωνα γι' αυτό και συμφωνώντας με την άποψη ότι οι αριθμοί έχουν υπόσταση αντικειμενική,

επικαλείται δύο ρήσεις από την Παλαιά Διαθήκη και μιαν από το Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο. Στη Σοφία Σολομώντος, υπάρχει η φράση: **«αλλά πάντα μέτρω και αριθμώ και σταθμώ διέταξας»**. Ο δε Ησαΐας, λέει: **«ο εκφέρων κατ' αριθμόν τον κόσμον αυτού»**. Αλλά και ο Κύριός μας, καθησυχάζοντας τούς Αποστόλους, λέει: **«υμών δε και αι τρίχες τής κεφαλής πάσαι ηριθμημέναι εισί»**.

Επομένως, Φίλες και Φίλοι, με βάση τα παραπάνω, ο άνθρωπος δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να' ναι μηδέν, πολλώ μάλλον ο κόσμος ολόκληρος, το σύμπαν δήλα δη. Συνεπώς, πώς μπορεί να' ναι μηδέν τα πάντα και να πλανάται ο άνθρωπος που θεωρεί υπαρκτό τον κόσμο, χωρίς να' ναι μηδέν και ο ίδιος που πλανάται; Αλλά πώς μπορεί να πλανάται το μηδέν; Πλανώμαι, άρα υπάρχω. Τη ρήση τού Ντεκάρτ «σκέπτομαι, άρα υπάρχω», μπορούμε να την διατυπώσουμε και με την παραλλαγή αυτή.

Τα Άγια Θεοφάνεια, είναι βέβαιο, μάς εισάγουν σε μια λυτρωτική αιωνιότητα. Όπου ο χρόνος εμπεριέχει μια λυτρωτική δυναμική, υπό την έννοια των πνευματικών ευκαιριών που μάς παρέχει! Έχομε, επομένως, μια διατακτική, που είναι στο χέρι μας, που είμαστε ελεύθεροι να την «εξαργυρώσουμε» και να εισπράξουμε μια πνευματική ανταπόδοση και ευεργεσία, τής οποίας το αποτέλεσμα θα είναι η όποια στάση μας σε σχέση με την αιωνιότητα. Πιο συγκεκριμένα: Ή θα αντικρύζωμε το Φως ή θα το φοβόμαστε και θα το αποφεύγουμε! Και δεν είναι φιλοσοφικές κουβέντες αυτά. Κάθε άλλο...

Φίλες και Φίλοι, τον ΙΘ' αιώνα, σχεδόν παράλληλα, σημειώθηκαν δυο υπερβολές: η

υπερβολή τού υλισμού κι η υπερβολή τού ιδεαλισμού. Έχομε, όμως, και την παρέμβαση τού Σέλλινγκ. Ενώ κι ο Σέλλινγκ είναι προσανατολισμένος στην ιστορία, στον άνθρωπο, στο συνειδητοποιημένο μέσα στον άνθρωπο πνεύμα, δεν στέκεται στο υπερτροφικό ανθρώπινο «εγώ». Βλέπει τη φύση, βυθίζεται μέσα της με δέος και συστολή και βλέπει τον Θεό. Από την άλλη, πρέπει να πούμε ότι **ο Χριστιανισμός έδωσε στην ιστορία το νόημα τού απείρου**. Η ιστορία έγινε ο τόπος που μέσα του αποκαλύφθηκε το Θείο, το απόλυτο. Ο Θεός μπήκε στο πεπερασμένο όχι για να το θεοποιήσει, αλλά για να θυσιάσει την σάρκα στο βωμό τής ιδέας. Η ιστορία εκφράζει με τις ιδέες ό, τι εκφράζει η φύση με την απλή παρατήρηση.

Φίλες και Φίλοι, **«επίγειον το φαινόμενον, αλλ' υπέρ τούς ουρανούς το νοούμενον»**, ψάλλει ο ιερός υμνωδός. Κι αυτό το φαινόμενο ακούει σ' ένα όνομα: Μυστήριο τού Ιορδάνη! Είναι, όπως σημειώνει ο Α. Σ. Φραγκόπουλος, η «βαθυτάτη και άμετρος συγκατάβασις τού Κυρίου... Είναι η ανέκφραστος ταπείνωσις και σμίκρυνσις τού απείρου Θεού... και η υιοθεσία τού εκπεσόντος ανθρώπου... η διά καταδύσεως προς τον Θεόν άνοδος».

Υιοθεσία και αιωνιότης, όπως ο Κύριος τις σηματοδοτεί, πάνε μαζί. Κι αν αυτό το εγκολπωθούμε, τότε **θα υποφέρουμε όταν οι άλλοι κλαίνε (Ρ. Νίξον)**. Τότε, σε καμιά περίπτωση δεν θα 'μαστε ατυχείς *ποσαπαίρνηδες*, αλλά ταπεινοί οδοιπόροι στο δρόμο τής γνήσιας αγάπης και προσφοράς. Μακρυά, από ευσεβισμούς, υποκρισίες και πιετισμούς. Τότε, οι τρίδουλοι θα ελευθερωθούμε και χαρούμενα θα τραγουδήσουμε σαν φτερωτά το ...τριοτό μας, που θα' ναι μίμηση τής γλυκόλαλης φωνής των αγίων Αγγέλων, που αιώνια δοξολογούν τον Θεό! Γένοιτο!...